

Relotge de sol de Can Sabatés

Vilassar de Dalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Carrer del Nord, 2
Alçada: 169

Coordenades:

Latitud: 41.51959
Longitud: 2.35363
UTM Est (X): 446068
UTM Nord (Y): 4596641

Classificació

Número de fitxa 08214-358
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat Privada
Titular: 6368008DF4966N0001OT

Fitxes associades:

[Can Sabatés](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dj., 19/03/2015 - 01:00

Descripció

Relloctge de sol, del tipus vertical declinant, realitzat probablement en pedra picada, esgrafiat, i afegit a la façana orientada a migdia. Està ubicat sota els merlets de la casa. En el quadrant s'hi ha representat un sol, que consisteix en un cercle solar, del qual surten vuit raigs de forma triangular i sense gaire simetria. Del centre neix el gnòmon de vareta, d'alumini. Per sota dels raigs surten les línies horàries. Al centre, la línia del meridià representant les dotze del migdia. A l'esquerra d'aquesta, de les cinc del matí fins a les dotze. A la dreta, les línies marquen fins a les set de la tarda. Les hores no s'han esgrafiat.

Segons informació oral facilitada pels masovers, aquest rellotge va ser fet o col·locat pel paleta de la casa, sr. Antonio.

Observacions:

Consta a l'Inventari de Relloctges de Sol de la Societat Catalana de Gnomònica amb el núm. de ref. 4580. Hi ha una fotografia realitzada per C. Sacristan l'any 2012.

Història

En llarg dels segles XVI i XVII l'art de fer els rellotges de sol esclata a nivell de tècnica constructiva. Durant aquests segles es construïren majestuosos palaus i esglésies on es realitzaran, bé pintats, esgrafiats o utilitzant qualsevol altra tècnica, uns rellotges de sol d'una gran plasticitat. Un cop superada l'etapa en què fer un rellotge de sol era un art obscur ple de misteris i de coneixements difícils, amb la Il·lustració la tècnica es popularitzarà, i així sorgeix l'ofici de quadranter. Es comencen a fer rellotges de sol de tota mena i emprant tècniques diverses. Dels tallers d'aquests artesans sortiran veritables peces de luxe, rellotges portàtils d'or i argent que més que tenir un ús pràctic acabaran com a objectes d'art. Cap a mitjans del segle XVI sorgeixen els primers rellotges mecànics, gairebé com un divertiment de serraller que, de bon començament ja només avançaven una hora diària. És en llarg del segle XVII quan es comencen a perfeccionar aquests enginyers, i mica en mica, van aconseguint un funcionament més acurat. Tanmateix, el rellotge de sol, en plena eufòria, seguia mantenint-se en el seu lloc d'honor per dues raons: la primera era l'alt preu dels nous aparells i en segon lloc perquè els nous competidors no acabaven d'anar gaire bé. Tots aquells que havien comprat un rellotge mecànic, no deixava però de tenir-ne un de sol a la façana. Cap a mitjans del segle XVIII, els rellotges mecànics assoleixen un alt grau de perfecció i el problema era de fer-los casar amb el sol que, no és uniforme al llarg de l'any. La inconstància del sol, l'acceleració del ritme de vida, i la proliferació de l'enllumenat van que de mica en mica el rellotge mecànic anés arraconant els quadrants solars.

Bibliografia

www.gnomonica.cat

